

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
MAREK NIECHCIAŁ

Warszawa, 16 grudnia 2019 r.

DIH-2.709.31.2019.PŁ

DECYZJA DIH-2 Nr 60/2019

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (j. t. Dz. U. z 2018 r., poz. 2096, z późn. zm.), art. 35a pkt 9 lit. a, art. 35 c ust. 5 pkt 2, ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (j. t. Dz. U. z 2019 r., poz. 660), w związku z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (j.t. Dz. U. z 2019 r., poz. 1668)

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

po rozpatrzeniu odwołania z dnia 30 września 2019 r., złożonego przez przedsiębiorcę Pana [...] prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą [...] – Transport – Handel (zwanego dalej: Stroną lub Przedsiębiorcą), od decyzji Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 12 września 2019 r. sygn. KJ.8361.84.2019/8DEC/19 wymierzającej ww. przedsiębiorcy administracyjną karę pieniężną w wysokości 25.001,00 zł (słownie: dwadzieścia pięć tysięcy jeden złotych zero groszy), w oparciu o art. 35a pkt 9 lit. a, art. 35c ust. 5 pkt 1 i art. 35d ust. 1 pkt 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw,

postanawia

- I. Uchylić zaskarżoną decyzję w całości.**
- II. Wymierzyć przedsiębiorcy Panu [...] prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą [...] – Transport – Handel administracyjną karę pieniężną w wysokości 25.001,00 zł (słownie: dwadzieścia pięć tysięcy jeden złotych 00/100), za to, że od 5 listopada 2018 r. do momentu zakończenia kontroli 10 kwietnia 2019 r. nie wystawiał świadectw jakości dla wprowadzonych do obrotu paliw stałych przeznaczonych do użycia w gospodarstwach domowych lub instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1MW i nie przekazywał ich potwierdzonych za zgodność z oryginałem kopii, w sytuacji gdy nabywcami były podmioty prowadzące działalność gospodarczą polegającą na sprzedaży paliw stałych, co narusza obowiązki wynikające z art. 6c ust. 1 i 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.**

UZASADNIENIE

Przy piśmie z 7 października 2019 r. Śląski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przekazał Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów odwołanie złożone przez Przedsiębiorcę wraz z aktami sprawy KJ.8361.84.2019/8DEC/19.

Inspektorzy reprezentujący Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w dniach od 5 do 10 kwietnia 2019 r. działając na podstawie upoważnienia nr KJ-95-W/2019 z 5 kwietnia 2019 r., przeprowadzili kontrolę w należącym do Strony składzie węgla przy ul. [...]. Zakres przedmiotowy przeprowadzonej kontroli obejmował weryfikację przestrzegania przepisów art. 6b, art. 6c, art. 6d i art. 7 ust. 7a ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (j. t. Dz. U. z 2019 r., poz. 660, zwanej dalej: ustawą o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw).

W trakcie kontroli ustalono, że na terenie punktu sprzedaży znajduje się plac składowy, który mieści około 5000 ton paliw stałych. W momencie rozpoczęcia kontroli 5 kwietnia 2019 r. w ofercie kontrolowanego Przedsiębiorcy, w składzie opału przy ul. Zabrzańskiej 17 w Rudzie Śląskiej, znajdowały się następujące paliwa stałe:

- ekogroszek Pieklorz Chwałowice (czerwony) w ilości 48 ton, [...],
- ekogroszek typ retopal (pomarańczowy) w ilości 4 tony, [...],
- ekogroszek Wesoła (zielony) w ilości 865 ton, [...],
- ekogroszek (żółty) w ilości 220 ton, [...],
- groszek w ilości 1427 ton, [...],
- orzech Bobrek w ilości 279 ton, [...],
- orzech Sośnica w ilości 213 ton, [...],
- orzech II Silesia w ilości 133 tony, [...],
- orzech II Staszic w ilości 43 tony, [...],
- miał węglowy w ilości 224 tony, [...].

Łączna wartość paliw stałych wprowadzanych do obrotu w momencie rozpoczęcia kontroli wynosiła [...] zł. Dostawcy paliw stałych wraz z wydanymi partiami paliw przekazali dokumenty określające parametry jakościowe sprzedanego węgla (karty produktu, certyfikaty jakości, świadectwa jakości), przykładowe odpisy ww. dokumentów załączono do akt kontroli.

Na stanie kontrolowanego składu nie stwierdzono paliw stałych pochodzących z importu oraz węgla w postaci brykietów lub peletów zawierających co najmniej 85 % węgla kamiennego, paliw stałych otrzymywanych w procesie przeróbki termicznej węgla kamiennego i paliw stałych otrzymywanych w procesie przeróbki termicznej węgla brunatnego. Na stanie kontrolowanego składu nie stwierdzono również paliw stałych, których wprowadzanie do obrotu jest zakazane na podstawie art. 7 ust. 7a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Na podstawie przedłożonych w trakcie kontroli faktur i paragonów sprzedaży ustalono, że Strona od 5 listopada 2018 r. prowadziła sprzedaż węgla kamiennego z przeznaczeniem do użycia w gospodarstwach domowych oraz w instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej poniżej 1 MW. Przedsiębiorca w formie elektronicznej opracował wzór świadectwa jakości dla wszystkich wprowadzanych do obrotu w kontrolowanym okresie partii paliw stałych. Świadectwa jakości są numerowane wg jednolitego systemu niezależnie od tego czy daną transakcję potwierdzono fakturą VAT czy paragonem sprzedaży. Odpisy

przykładowych dokumentów sprzedaży wraz z świadectwami jakości zostały załączone do akt kontroli. W toku kontroli zweryfikowano również treść świadectw jakości poddając analizie dokumenty wystawione w dniach od 5 do 8 listopada 2018 r. oraz od 1 do 5 kwietnia 2019 r. Analiza powyższych dokumentów wykazała, że zawierają one przedmiotowo istotne dane, wskazane w art. 6d ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Ponadto wystawione przez Stronę świadectwa jakości paliw stałych zostały sporządzone zgodnie ze wzorem określonym w załączniku do Rozporządzenia Ministra Energii z dnia 27 września 2018 r. w sprawie wzoru świadectwa jakości paliw stałych (Dz. U. z 2018 r., poz. 1892). Stwierdzono również, że podane w świadectwach jakości wartości parametrów jakościowych mieszczą się w granicach określonych dla danego sortymentu węgla w Rozporządzeniu Ministra Energii z dnia 27 września 2018 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych (Dz. U. z 2018 r., poz. 1890).

Inspektorzy reprezentujący Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej na podstawie przedłożonych dokumentów oraz protokołu przesłuchania Przedsiębiorcy ustalili, że dla podmiotów, które nabywają paliwo stałe na potrzeby własne, niezależnie od tego czy wystawiono paragon sprzedaży czy fakturę VAT wystawiano świadectwo jakości i przekazywano nabywcy jego potwierdzoną za zgodność z oryginałem kopię. Natomiast w przypadku podmiotów nabywających paliwo stałe w celu dalszej odsprzedaży Strona nie wystawiała świadectwa jakości i nie przekazywała nabywcy jego potwierdzonej za zgodność z oryginałem kopii. W takim przypadku Przedsiębiorca do faktury VAT dołączał dokument określający parametry danego paliwa stałego otrzymany od swoich dostawców. Ponadto Strona przechowuje otrzymane od podmiotów nabywających paliwa stałe w celu jego dalszej odsprzedaży, dokumenty potwierdzające fakt prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na sprzedaży paliw stałych oraz dokumenty sporządzone przez Naczelnika Urzędu Celnego potwierdzające przyjęcie powiadomienia o zamiarze rozpoczęcia działalności gospodarczej jako pośredniczący podmiot węglowy. Do akt kontroli załączono odpisy przykładowych dokumentów wskazanych powyżej.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli z 10 kwietnia 2019 r. nr akt kontroli KJ.8361.84.2019, który został podpisany bez uwag przez Przedsiębiorcę. Strona została także prawidłowo pouczona o możliwości zgłoszenia uwag do protokołu, na podstawie art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (j. t. Dz. U. z 2019 r., poz. 1668, zwanej dalej: ustawą o Inspekcji Handlowej).

Przedsiębiorca nie skorzystał z prawa wniesienia uwag do protokołu kontroli.

Śląski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej pismem z 1 sierpnia 2019 r. zawiadomił Stronę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego na podstawie art. 35a pkt 9 lit. a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw oraz poinformował, że na podstawie art. 10 § 1 Kpa ma prawo do czynnego udziału w każdym stadium postępowania w szczególności do wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz żądań zgłoszonych w trakcie postępowania, a także do składania wniosków dowodowych.

Strona w piśmie z 12 sierpnia 2019 r. podniosła, że w jej ocenie brak jest podstaw do wszczęcia postępowania bowiem na etapie dostawy paliw stałych do podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą polegającą na sprzedaży paliwa stałego, który nabywa paliwo w celu dalszej odsprzedaży, nie sposób uznać, że paliwo to jest przeznaczone

do celów wskazanych w art. 1 ust 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Przedsiębiorca argumentował, że podmioty prowadzące działalność polegającą na sprzedaży paliwa stałego, przed jego dalszą sprzedażą mogą paliwo mieszać, sortować lub poddawać innym czynnościom wpływającym na parametry jakościowe. W związku z powyższym dostawca paliwa stałego, w tym przypadku kontrolowany Przedsiębiorca nie jest w posiadaniu informacji, które pozwoliłyby na uznanie, że sprzedane przez niego paliwa stałe zostaną użyte do celów wskazanych w art. 1 ust. 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Przedsiębiorca wniósł o umorzenie postępowania. Ponadto Strona wniosła o uzupełnienie materiału dowodowego sprawy w szczególności o:

- 1) informacje dotyczące przeznaczenia paliw stałych sprzedanych przez kontrolowanego Przedsiębiorcę na rzecz podmiotów prowadzących działalność gospodarczą polegającą na sprzedaży paliw stałych, tj. czy paliwo to zostało przez nabywców przeznaczone do dalszej odsprzedaży zgodnie z deklaracją tych nabywców,
- 2) odpowiedź na interpelację poselską nr K8INT 20973 (do pisma załączono wydruk odpowiedzi),
- 3) informacje dotyczące parametrów jakościowych paliwa stałego dostarczonego przez kontrolowanego Przedsiębiorcę na rzecz podmiotów prowadzących działalność polegającą na sprzedaży paliwa stałego,
- 4) informację dotyczącą rzeczywistej wartości paliw stałych wprowadzanych do obrotu przez kontrolowanego Przedsiębiorcę,
- 5) opis dotychczasowej działalności Przedsiębiorcy oraz jego współpracy z kontrolującym.

Strona w treści pisma uzasadniła wniosek o uzupełnienie materiału dowodowego w powyższym zakresie.

Pismem z 27 sierpnia 2019 r. Śląski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej wezwał Stronę do złożenia pisemnego oświadczenia wskazującego na:

- a) wielkość obrotu osiągniętego w roku 2018 z prowadzonej działalności gospodarczej lub,
- b) wartość paliw stałych wprowadzonych do obrotu w roku 2018.

Strona w piśmie z 29 sierpnia 2019 r. oświadczyła, że w roku 2018 obrót z tytułu sprzedaży towarów węglowych wyniósł [...] zł.

Śląski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej 12 września 2019 r. na podstawie art. 35a pkt 9 lit. a, art. 35c ust. 5 pkt 1, art. 35d ust. 1 pkt 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, wydał decyzję (sygn. KJ.8361.84.2019/8DEC/19) nakładającą na Stronę administracyjną karę pieniężną w wysokości 25.001,00 zł, za to, że nie wystawiała świadectw jakości dla paliw stałych przeznaczonych do użycia w gospodarstwach domowych lub instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1 MW wprowadzanych do obrotu od 5 listopada 2018 r. do momentu zakończenia kontroli tj. 10 kwietnia 2019 r. w sytuacji gdy nabywcą był podmiot prowadzący działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży paliw stałych, co narusza obowiązki wynikające z art. 6c ust. 1 i 2 ww. ustawy. W uzasadnieniu decyzji Śląski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej rozważył argumenty podniesione przez Stronę w piśmie z 12 sierpnia 2019 r. i ustosunkował się do złożonych wniosków. Ponadto Organ I instancji rozważył czy w sprawie wystąpiły

okoliczności umożliwiające odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej na podstawie art. 189f § 1 i 2 oraz art. 189e ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (j. t. Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 ze zm.). Organ I instancji stwierdził, że w sprawie nie ziszczyły się przesłanki do odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej. W ocenie Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w sprawie nie ma podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej za naruszenie obowiązku wynikającego z art. 6c ust. 1 i 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Organ I instancji wymierzając karę uwzględnił wartość paliw stałych wprowadzanych do obrotu w dniu wszczęcia kontroli, która zgodnie z oświadczeniem Strony wynosiła [...] zł. Kwota nałożonej kary pieniężnej 25.001,00 zł mieści się w dolnej granicy ustawowo określonego zakresu.

Przedsiębiorca pismem z 30 września 2019 r. odwołał się od decyzji Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 12 września 2019 r., (sygn. KJ.8361.84.2019/8DEC/19) i wniósł o jej uchylenie oraz umorzenie postępowania w pierwszej instancji w całości na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 kpa. Zaskarżonej decyzji Strona zarzuciła w szczególności naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci:

- 1) art. 1 ust. 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że paliwo stałe sprzedawane przez Stronę na rzecz podmiotów prowadzących działalność polegającą na sprzedaży paliw stałych jest przeznaczone do użycia w gospodarstwach domowych lub instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1 MW, podczas gdy prawidłowa wykładnia wspomnianego przepisu powinna prowadzić do uznania, że paliwa te są przeznaczone do innych celów,
- 2) art. 2 ust. 1 pkt 14a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, polegającą na błędnej wykładni tego przepisu prowadzącej do uznania, że sprzedaż paliwa stałego na rzecz podmiotu prowadzącego działalność polegającą na sprzedaży paliw stałych stanowi wprowadzenie do obrotu paliw stałych, podczas gdy prawidłowa wykładnia tego przepisu powinna prowadzić do uznania, że tego rodzaju transakcje nie stanowią czynności, o której mowa w art. 2 ust. 1 pkt 14a przywołanej ustawy,
- 3) art. 6c ust. 1 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 14a i art. 1 ust. 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw polegające na błędnej wykładni tych przepisów prowadzącej do uznania, że Strona była zobligowana do wystawiania świadectw jakości w przypadku dostaw paliw stałych na rzecz podmiotów prowadzących działalność polegającą na sprzedaży paliwa stałego, podczas gdy prawidłowa wykładnia wspomnianego przepisu powinna prowadzić do uznania, że w odniesieniu do dostaw paliw stałych na rzecz podmiotów prowadzących działalność polegającą na sprzedaży tych paliw, na Stronie nie ciążył obowiązek wystawienia świadectwa jakości,
- 4) art. 6b ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw poprzez jego błędną wykładnię prowadzącą do uznania, że przepis ten znajduje zastosowanie wyłącznie w odniesieniu do dostaw paliw stałych niespełniających norm jakościowych określonych w odpowiednich przepisach, podczas gdy prawidłowa wykładnia wspomnianego przepisu powinna prowadzić do uznania, że znajduje on zastosowanie

w odniesieniu do wszystkich dostaw paliw realizowanych na rzecz podmiotów prowadzących działalność polegającą na sprzedaży paliwa stałego (niezależnie od tego, czy dane paliwo spełnia normy jakościowe czy nie),

- 5) art. 33 w zw. z art. 12 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, iż zamieszczone na stronie internetowej Ministerstwa Energii wyjaśnienia czy też uzasadnienie do wniesionego, a następnie zmienianego w toku prac legislacyjnych, projektu ustawy, mogą być uznane za objaśnienia prawne, dające organowi podstawę do wiążącej wykładni przepisu prawa, gdy w rzeczywistości objaśnienia takie nie mają żadnej mocy wiążącej,
- 6) art. 107 § 1 pkt 6 i § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego poprzez niedochowanie obowiązku uzasadnienia faktycznego i prawnego wydanej decyzji – w szczególności brak wskazania jakichkolwiek przesłanek, którymi organ kierował się uznając, że paliwo stałe sprzedawane przez Stronę na rzecz podmiotów prowadzących działalność polegającą na sprzedaży paliw stałych jest paliwem przeznaczonym do celów wskazanych w art. 1 ust. 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw,
- 7) art. 7 w zw. z art. 77 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego poprzez niedochowanie obowiązku podjęcia czynności niezbędnych do wyjaśnienia stanu faktycznego w niniejszej sprawie oraz zebrania i rozpatrzenia odpowiedniego materiału dowodowego – zwłaszcza w zakresie ustalenia rzeczywistej wartości paliw stałych wprowadzonych do obrotu przez Stronę,

oraz uzasadnił podniesione powyżej zarzuty.

Pismem z 17 października 2019 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 10 § 1 Kpa, poinformował Stronę o prawie wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz żądań zgłoszonych w trakcie postępowania, składania wniosków dowodowych, a także do zapoznania się z aktami sprawy.

Pismem z 15 listopada 2019 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 10 § 1 Kpa, poinformował Stronę o zmianie terminu rozpatrzenia sprawy.

Strona w piśmie z 25 listopada 2019 r. wypowiedziała się w sprawie i wskazała, iż sformułowanie zawarte w piśmie organu II instancji z 5 listopada, że przedsiębiorca nie wystawił, a w konsekwencji nie przekazał i nie przechowuje świadectw jakości do paliw stałych wprowadzanych do obrotu od 5 listopada 2018 r. do momentu rozpoczęcia kontroli 5 kwietnia 2019 r. dla wszystkich odbiorców, nie jest zgodne z rzeczywistością. Ponieważ świadectwa jakości nie były wystawiane wyłącznie w przypadku dostaw paliw przeznaczonych do celów innych niż wymienione w art. 1 ust. 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw tj. w przypadku sprzedaży paliw stałych na rzecz podmiotów prowadzących działalność polegającą na sprzedaży tych paliw. Ponadto Strona przytoczyła argumentację uzasadniającą przyjętą przez nią interpretację art. 6b ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, zgodną ze stanowiskiem prezentowanym w postępowaniu.

Rozpoznając odwołanie, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził:

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przeprowadzając ponownie postępowanie stwierdził, że organ I instancji błędnie zastosował przepisy prawa materialnego skutkiem czego przyjął, że podstawę wymiaru kary pieniężnej stanowi art. 35c ust. 5 pkt 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie niewątpliwie wynika, że wartość paliw stałych wprowadzanych do obrotu w dniu rozpoczęcia kontroli wynosiła [...] zł. Zgodnie z przepisem art. 35c ust. 5 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, wysokość kary pieniężnej wymierzonej w przypadkach, o których mowa w art. 35a pkt 9 i 10, wynosi:

- 1) od 10.000 zł do 25.000 zł - przypadku gdy wartość wprowadzonego do obrotu paliwa stałego nie przekracza kwoty 200.000 zł;
- 2) od 25.001 zł do 100.000 zł – w przypadku gdy wartość wprowadzanego do obrotu paliwa stałego przekracza kwotę 200.000 zł.

Z powyższego wynika, że organ winien był wymierzyć karę pieniężną na podstawie art. 35c ust. 5 pkt 2.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdził, że decyzja Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej (sygn. KJ.8361.84.2019/8DEC/19) z 12 września 2019 r. została wydana na podstawie błędnie zastosowanego przepisu prawa materialnego w związku z czym zasadne jest jej uchylenie w całości i orzeczenie w tym zakresie co do istoty sprawy, ponieważ umożliwia to zgromadzony w sprawie materiał dowodowy.

Przeprowadzając ponownie postępowanie Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wyczerpująco zbadał wszystkie okoliczności związane ze sprawą oraz zapoznał się z dowodami służącymi ustaleniu stanu faktycznego zgodnie z zasadami prawdy obiektywnej, dokonując przy tym wszechstronnej oceny materiału dowodowego.

Na wstępie należy wskazać, że ustawa z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (j. t. Dz. U. z 2019 r., poz. 660, dalej zwana: ustawą o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw) zgodnie z art. 1 ust. 2 określa także zasady kontrolowania jakości paliw stałych wprowadzanych do obrotu lub obejmowanych procedurą celną dopuszczenia do obrotu, jeżeli paliwa te przeznaczone są do użycia w:

- 1) gospodarstwach domowych;
- 2) instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1 MW.

Zgodnie z art. 3a ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, paliwa stałe, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b, wprowadzane do obrotu lub obejmowane procedurą celną dopuszczenia do obrotu z przeznaczeniem, o którym mowa w art. 1 ust. 2, spełniają wymagania jakościowe określone dla tego rodzaju paliwa ze względu na ochronę środowiska, wpływ na zdrowie ludzi oraz interesy konsumentów.

W świetle powyższych przepisów Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów za „paliwa przeznaczone do użycia w gospodarstwach domowych lub w instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej poniżej 1 MW” uznaje paliwa stałe,

których parametry chemiczne i fizyczne w momencie wprowadzenia do obrotu lub objęcia procedurą celną dopuszczenia do obrotu spełniają wymagania jakościowe określone w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, niezależnie na jakim etapie obrotu dane paliwo jest oferowane (np. sprzedaż między pośrednikami) jak również od faktycznego celu ich nabycia lub użycia np.: dalsza sprzedaż, konfekcjonowanie, przetworzenie, spalanie w instalacjach o nominalnej mocy cieplnej równej lub wyższej 1 MW. Każdy podmiot wprowadzając do obrotu paliwo stałe, które ma być docelowo zużyte w gospodarstwach domowych lub w instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej poniżej 1 MW winien wystawić świadectwo jakości w oparciu o otrzymane w momencie nabycia dokumenty. Powyższa procedura niezależnie od ilości podmiotów uczestniczących w łańcuchu dostaw umożliwi wystawienie świadectwa jakości i przekazanie w momencie wprowadzania do obrotu jego potwierdzonej za zgodność z oryginałem kopii odbiorcy, który faktycznie użyje paliwo stałe w gospodarstwie domowym lub w instalacji spalania o nominalnej mocy cieplnej poniżej 1 MW. W przypadku gdy podmiot uczestniczący w łańcuchu dostaw przetwarza paliwo stałe w sposób powodujący zmianę jego cech chemicznych lub fizycznych winien przed wprowadzeniem produktu do obrotu przeprowadzić badanie parametrów jakości i wystawić własne świadectwo jakości, które będzie przekazywał podmiotom nabywającym od niego paliwo stałe.

Analiza przepisów ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw dokonana przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów prowadzi do wniosku, iż Ustawodawca przewidział możliwość, że przedsiębiorca prowadzący działalność w zakresie obrotu paliwem stałym będzie jednocześnie sprzedawał paliwa spełniające wymogi jakościowe określone w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw oraz paliwa stałe niespełniające tych wymogów. Bowiem obrót paliwami stałymi niespełniającymi wymogów jakościowych, o których była mowa powyżej jest legalny, jednakże na podstawie art. 7 ust. 7a pkt 3 i ust. 8 pkt 3 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw zakazane jest sprzedawanie tych paliw, z przeznaczeniem, o którym mowa w art. 1 ust. 2 ww. ustawy.

W związku z powyższym Ustawodawca wprowadził do treści ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw art. 6b, który stanowi, że podmiot, który nabywa paliwo stałe z przeznaczeniem innym niż określone w art. 1 ust. 2 przekazuje przedsiębiorcy wprowadzającemu do obrotu paliwo stałe, który wprowadza do obrotu również paliwo stałe z przeznaczeniem, o którym mowa w art. 1 ust. 2:

- 1) kopię zaświadczenia wystawionego przez organ określony w ust. 3 potwierdzającego prowadzenie przez podmiot, który nabywa paliwo stałe, instalacji spalania innej niż wskazana w art. 1 ust. 2 pkt 2 opalanej paliwem stałym albo
- 2) kopię dokumentu potwierdzającego prowadzenie działalności polegającej na sprzedaży paliwa stałego.

W myśl ust. 2 przedsiębiorca wprowadzający do obrotu paliwo stałe z przeznaczeniem, o którym mowa w art. 1 ust. 2, oraz z przeznaczeniem innym niż określone w art. 1 ust. 2 przechowuje kopie zaświadczeń i dokumentów, o których mowa w ust. 1, oraz kopie faktur VAT wystawionych na rzecz podmiotów, które nabyły paliwo stałe, przez okres 5, lat licząc od dnia ich przekazania.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdził, że przepis ten skierowany jest do **nabywcy paliwa stałego i określa jego obowiązki względem sprzedawcy paliwa stałego**. Nabywca, o którym mowa w tym przepisie nabywa paliwo stałe z przeznaczeniem innym niż do użycia w gospodarstwach domowych lub w instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej powyżej 1 MW, oznacza to, że **to paliwo stałe nie musi spełniać wymagań jakościowych** określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. **W sytuacji gdy nabycie paliwa stałego** następuje od sprzedawcy, który wprowadza do obrotu paliwo stałe, niespełniające wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2, **jak również paliwo stałe**, spełniające te wymagania, czyli przeznaczone do użycia w gospodarstwach domowych lub w instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej poniżej 1 MW, to nabywca zobowiązany jest do przekazania sprzedawcy dokumentów wskazanych w art. 6b ust. 1 pkt 1 lub 2. Zaś sprzedawca ten na podstawie art. 6b ust. 2 zobowiązany jest do przechowywania powyższych dokumentów wraz z kopiami faktur VAT przez okres 5 lat od momentu ich przekazania.

Powyższa interpretacja przyjęta przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest zgodna z uzasadnieniem ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o zmianie ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw oraz ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1654), zgodnie z którym wprowadzenie przepisu, który zobowiązuje prowadzącego instalację spalania o mocy nie mniejszej niż 1 MW do przekazania wprowadzającemu do obrotu paliwo stałe kopii zaświadczenia o prowadzeniu takiej instalacji, jeżeli dokonuje nabycia paliwa niespełniającego wymagań ustawy ma za zadanie uniemożliwienie nabywania takiego paliwa w celu spalania go w gospodarstwach domowych lub instalacjach o mocy poniżej 1 MW. Istnieje możliwość, że wprowadzający do obrotu paliwo stałe, np. skład węgla, będzie posiadał zarówno węgiel spełniający wymagania ustawy, jak i węgiel niespełniający wymagań ustawy, twierdząc, że ten drugi jest przeznaczony do instalacji o mocy powyżej 1 MW. W rzeczywistości taka sytuacja mogłaby prowadzić do nabywania węgla niespełniającego wymagań ustawy przez spalających go później w gospodarstwach domowych lub instalacjach o mocy poniżej 1 MW. Dodanie powyższego przepisu ma na celu uniemożliwienie zawierania takich transakcji(...). Przepisy umożliwiają także zakup paliwa niespełniającego wymagań jakościowych określonych na podstawie ustawy przez pośredników (dilerów) z zamiarem ich dalszego dystrybuowania. W tym przypadku dokumentem potwierdzającym taką działalność będzie np. odpis z Krajowego Rejestru Sądowego, informacja z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej lub równoważny dokument w przypadku firm zagranicznych. Ponadto wprowadzający do obrotu paliwo stałe spełniające wymagania jakościowe określone na podstawie ustawy i niespełniające tych wymagań będzie obowiązany do przechowywania kopii zaświadczeń oraz kopii faktur VAT wystawionych na rzecz podmiotów, które nabywają paliwo niezgodne z wymaganiami jakościowymi. Rozwiązanie takie powinno zapewnić większą możliwość kontroli transakcji.

W przypadku zakupu paliwa, które spełnia wymagania jakościowe, nie ma obowiązku wykazywania się przez nabywcę (np.: diler, użytkownik kotła o mocy powyżej 1 MW) dodatkowymi dokumentami.

Jak stanowi art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego przeznaczonego dla gospodarstw domowych oraz do spalania w instalacjach o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1MW, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b, wystawia dokument potwierdzający spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 ww. ustawy, zwany „świadectwem jakości”. Za paliwa stałe w myśl art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a, b ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw uznaje się m.in.: węgiel kamienny, brykiety lub pelety zawierające co najmniej 85% węgla kamiennego oraz produkty w postaci stałej otrzymywane w procesie przeróbki termicznej węgla kamiennego lub węgla brunatnego przeznaczone do spalania. Zgodnie z art. 6c ust. 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw kopia świadectwa jakości poświadczona za zgodność z oryginałem przez przedsiębiorcę wprowadzającego do obrotu paliwo stałe jest przekazywana każdemu podmiotowi, który nabywa paliwo stałe. Zakres przedmiotowy świadectwa jakości zdefiniowany jest w art. 6d przywołanej powyżej ustawy.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wskazuje, iż zgodnie z powołanymi wyżej przepisem, przedsiębiorcy są obowiązani do wystawiania dokumentu potwierdzającego spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, zwanego świadectwem jakości w momencie wprowadzenia go do obrotu. Niedopełnienie obowiązku wynikającego z art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw tj. wystawienia świadectwa jakości wprowadzanych do obrotu paliw stałych, w myśl art. 35a pkt 9 lit. a ww. ustawy podlega karze pieniężnej. Ustawodawca w art. 35a pkt 9 lit. b postanowił obłożyć sankcją podmioty, które w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego wystawiły świadectwo jakości, w którym podały wartości parametrów paliwa stałego niezgodne ze stanem faktycznym. Należy także wskazać, że przedsiębiorcy wprowadzając do obrotu paliwo stałe spełniające wymagania jakościowe określone w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw są zobowiązani do przekazywania potwierdzonej za zgodność z oryginałem kopii świadectwa jakości każdemu podmiotowi, który nabywa paliwo stałe. Niedopełnienie przedmiotowego obowiązku wynikającego z art. 6c ust. 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw tj. przekazania potwierdzonej za zgodność z oryginałem kopii świadectwa jakości wprowadzanych do obrotu paliw stałych, każdemu podmiotowi, który nabywa paliwo stałe w myśl art. 35a pkt 9 lit. c ww. ustawy podlega karze pieniężnej.

W ocenie Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów niewątpliwym jest, że sformułowanie „każdemu podmiotowi, który nabywa paliwo stałe” użyte w art. 6b ust. 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw obejmuje również podmioty prowadzące instalacje spalania o nominalnej mocy cieplnej od 1 MW wzwyż oraz Pośredniczące Podmioty Węglowe i przedsiębiorców prowadzących działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży paliw stałych.

Biorąc powyższe pod uwagę, należy podkreślić, iż organ odwoławczy opiera się na dowodach zebranych w toku toczącego się postępowania. Dowodem w sprawie jest protokół kontroli z 10 kwietnia 2019 r. nr akt kontroli KJ.8361.84.2019. Z treści protokołu

kontroli jednoznacznie wynika, iż Strona nie wystawiała świadectw jakości i nie przekazywała ich potwierdzonych za zgodność z oryginałem kopii klientom, którzy nabywali od niej paliwo stałe w celu jego dalszej odsprzedaży. Natomiast Przedsiębiorca wystawiał świadectwa jakości i przekazywał ich potwierdzone za zgodność z oryginałem kopie klientom, którzy nabywali paliwa stałe na własne potrzeby. Strona prawidłowo pouczona o możliwości zgłoszenia uwag do protokołu, na podstawie art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (j. t. Dz. U. z 2019 r., poz. 1668, zwanej dalej: ustawą o Inspekcji Handlowej), nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Przedsiębiorca odpowiadając na zawiadomienie o wszczęciu postępowania administracyjnego wystosowane przez Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej Strona w piśmie z 12 sierpnia 2019 r. wniósł o uzupełnienie materiału dowodowego zebranego w sprawie w szczególności o:

- 1) informacje dotyczące przeznaczenia paliw stałych sprzedanych przez kontrolowanego Przedsiębiorcę na rzecz podmiotów prowadzących działalność gospodarczą polegającą na sprzedaży paliw stałych, tj. czy paliwo to zostało przez nabywców przeznaczone do dalszej odsprzedaży zgodnie z deklaracją tych nabywców,
- 2) odpowiedź na interpelację poselską nr K8INT 20973 (do pisma załączono wydruk odpowiedzi),
- 3) informacje dotyczące parametrów jakościowych paliwa stałego dostarczonego przez kontrolowanego Przedsiębiorcę na rzecz podmiotów prowadzących działalność polegającą na sprzedaży paliwa stałego,
- 4) informacje dotyczącą rzeczywistej wartości paliw stałych wprowadzanych do obrotu przez kontrolowanego Przedsiębiorcę,
- 5) opis dotychczasowej działalności Przedsiębiorcy oraz jego współpracy z kontrolującym.

Organ II instancji przeprowadzając ponownie postępowanie przychylił się do wniosku Strony w zakresie uzupełnienia materiału dowodowego o treść odpowiedzi na interpelację poselską nr K8INT 20973 i włączył ten dokument w poczet materiału dowodowego. Strona w uzasadnieniu wniosku o uzupełnienie materiału dowodowego w tym zakresie podnosi, że organ I instancji błędnie przyjął, że naruszyła ona obowiązki wynikające z art. 6c ust. 1 i 2 poprzez niewystawianie świadectw jakości i nieprzekazywanie ich kopii w przypadku dostaw paliw stałych na rzecz podmiotów prowadzących działalność polegającą na sprzedaży paliwa stałego. Zdaniem Przedsiębiorcy w ustawie o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw brak jest argumentów przemawiających za stwierdzeniem, że świadectwa jakości powinny być wystawiane również w przypadku sprzedaży paliwa przeznaczonego do innych celów niż wymienione w ustawie czyli paliwa przeznaczonego do celów innych niż do użycia w gospodarstwach domowych lub instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej poniżej 1 MW. Powyższe rozumienie przepisów, zdaniem Strony znajduje potwierdzenie m. in. w treści odpowiedzi na interpelację poselską nr K8INT 20973.

Organ II instancji wskazuje, że zgodnie z przepisami ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (j. t. Dz. U. z 2019 r. poz. 1292) w celu zapewnienia spójności i jednolitości stosowania prawa oraz ochrony interesów przedsiębiorców na podstawie art. 33 do 35 teź ustawy wprowadzono możliwość korzystania przez nich z instytucji

objaśnień prawnych, interpretacji indywidualnych oraz powoływania się na utrwaloną praktykę interpretacyjną. Jednakże odpowiedź na interpelację poselską nr K8INT 20973 zgodnie ze zdaniem Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej nie może być uznana za objaśnienie prawne, interpretację indywidualną albo utrwaloną praktykę interpretacyjną. Wniosek o wiążącej mocy odpowiedzi na interpelację poselską w procesie stanowienia prawa nie jest możliwy do wyprowadzenia z art. 14 ust. 1 pkt 7 i ust. 2 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (j. t. Dz. U. z 2018 r. poz. 1799) oraz Działu III rozdział 4 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 r. Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (j. t. M.P. z 2012 r. poz. 32 ze zm.).

Organ II instancji, rozpatrując ponownie sprawę postanowił o nie uwzględnieniu wniosku Strony o uzupełnienie materiału dowodowego w zakresie przeznaczenia paliw stałych sprzedanych przez kontrolowanego przedsiębiorcę na rzecz podmiotów prowadzących działalność gospodarczą polegającą na sprzedaży paliw stałych, ponieważ okoliczność ta nie ma znaczenia rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Organ II instancji stanowczo stwierdza, że Strona wprowadzając do obrotu paliwo stałe spełniające wymagania jakościowe określone w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, czyli przeznaczone do używania w gospodarstwach domowych lub w instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej poniżej 1 MW była zobowiązana do przestrzegania norm wskazanych w art. 6c ust. 1 i 2 ww. ustawy. Przepis ten stanowi, że przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b, wystawia dokument potwierdzający spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2, zwany dalej „świadectwem jakości”. Zgodnie zaś z ust. 2 kopia świadectwa jakości poświadczona za zgodność z oryginałem przez przedsiębiorcę wprowadzającego do obrotu paliwo stałe jest przekazywana każdemu podmiotowi, który nabywa paliwo stałe. Na gruncie rozpatrywanej sprawy sformułowanie „każdemu podmiotowi, który nabywa paliwo stałe” oznacza również przedsiębiorców nabywających od Strony paliwa stałe w celu dalszej odsprzedaży. Materiał dowodowy sprawy niewątpliwie wskazuje, że Przedsiębiorca nie realizował obowiązków, o których mowa w art. 6c ust. 1 i 2. Powyższe ustalenie stanowi podstawę do zastosowania sankcji o której mowa w art. 35a pkt 9 lit. a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Organ II instancji rozpatrując ponownie sprawę stwierdził, że wniosek Strony w zakresie uzupełnienia materiału dowodowego o informacje dotyczące parametrów jakościowych paliwa stałego dostarczonego przez kontrolowanego przedsiębiorcę na rzecz podmiotów prowadzących działalność polegającą na sprzedaży paliwa stałego, jest bezprzedmiotowy i postanowił o jego nieuwzględnieniu. Z ustaleń kontroli wynika, że Przedsiębiorca wprowadzał do obrotu wyłącznie paliwa spełniające wymagania jakościowe określone w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Powyższe ustalenie nie było kwestionowane przez Stronę. Ponadto należy wskazać, że badanie wartości parametrów jakościowych wprowadzanych do obrotu paliw stałych nie było przedmiotem kontroli w przedmiotowej sprawie.

Organ II instancji przeprowadzając ponownie postępowanie stwierdził, że wartość paliw stałych wprowadzanych do obrotu została ustalona na podstawie oświadczenia Strony. Wniosek o uzupełnienie materiału dowodowego w zakresie informacji dotyczących rzeczywistej wartości paliw stałych wprowadzanych do obrotu nie został poparty żadnym dowodem. W związku z powyższym organ odwoławczy postanowił o nieuwzględnieniu wniosku o uzupełnienie materiału dowodowego w zakresie rzeczywistej wartości paliw stałych wprowadzanych do obrotu.

Organ II instancji przeprowadzając ponownie postępowanie stwierdził, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie pozwala na ocenę dotychczasowej działalności przedsiębiorcy oraz jego współpracy z organem kontrolnym w kontekście prowadzonego postępowania administracyjnego. W związku z powyższym postanowił o nie uwzględnieniu wniosku Strony w tym zakresie.

Organ II instancji, ustalając wysokość kary pieniężnej, o której mowa w art. 35c ust. 5 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, uwzględnił dotychczasową działalność przedsiębiorcy dokonującego naruszenia, wielkość obrotu z tej działalności lub wartość paliw stałych wprowadzonych do obrotu przez tego przedsiębiorcę w roku poprzedzającym rok przeprowadzenia kontroli. Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, że Przedsiębiorca nie był uprzednio kontrolowany na podstawie przepisów ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Ponadto Strona umożliwiła przeprowadzenie kontroli na terenie składu opału przy [...], i udostępniła dokumenty dotyczące paliw stałych wprowadzanych do obrotu oraz złożyła wyjaśnienia, które zostały dołączone do akt kontroli. Po wszczęciu postępowania administracyjnego na wezwanie organu I instancji Strona przesłała oświadczenie o wartości paliw stałych wprowadzonych do obrotu w roku 2018, która wynosiła [...] zł. Zgodnie z przepisem art. 35c ust. 5 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, wysokość kary pieniężnej wymierzonej w przypadkach, o których mowa w art. 35a pkt 9 i 10, wynosi:

- 3) od 10.000 zł do 25.000 zł - przypadku gdy wartość wprowadzonego do obrotu paliwa stałego nie przekracza kwoty 200.000 zł;
- 4) od 25.001 zł do 100.000 zł – w przypadku gdy wartość wprowadzanego do obrotu paliwa stałego przekracza kwotę 200.000 zł.

Organ II instancji wskazuje, że przez wartość wprowadzanego do obrotu paliwa stałego należy rozumieć wartość partii kontrolowanego paliwa oferowanego do sprzedaży przez Stronę w dniu rozpoczęcia kontroli. Z treści protokołu kontroli z 10 kwietnia 2019 r. wynika, że w momencie rozpoczęcia kontroli Przedsiębiorca wprowadzał do obrotu paliwa stałe o łącznej wartości [...] zł. Z powyższego wynika, że w rozpatrywanej sprawie wysokość kary pieniężnej wymierzonej przez organ winna zawierać się w przedziale wskazanym w art. 35c ust. 5 pkt 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, czyli od 25.001 zł do 100.000 zł.

Przeprowadzając ponownie postępowanie organ II instancji zważył, że odpowiedzialność, o której mowa w art. 35a pkt 9 lit. a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ma charakter obiektywny, tzn. nie jest uwarunkowana winą Przedsiębiorcy oraz, że kara pieniężna z art. 35c ust. 5 pkt 1 i 2 ww. ustawy wymierzana jest w przypadku zaistnienia tzw. deliktu administracyjnego. Z treści przepisu art. 35a pkt 9 lit. a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw wynika, że w rozpatrywanej

sprawie organ administracji działa w ramach tzw. decyzji związanej czyli stwierdzając zaistnienie stanu niezgodnego z prawem zobligowany jest do wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej. W rozpatrywanej sprawie niewątpliwie jest, że kontrolowany Przedsiębiorca nie realizował obowiązku o którym mowa w art. 6c ust. 1 i 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, zatem zaistniały przesłanki do nałożenia kary pieniężnej. W związku z powyższym organ II instancji po ponownym przeprowadzeniu postępowania wymierzył Stronie karę pieniężną w najniższej dopuszczalnej ustawowo wysokości 25.001 zł (słownie: dwadzieścia pięć tysięcy jeden złotych).

Odnosząc się do treści odwołania z 30 września 2019 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdził, że zarzut naruszenia art. 1 ust. 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że paliwo stałe sprzedawane przez Stronę na rzecz podmiotów prowadzących działalność polegającą na sprzedaży paliw stałych jest przeznaczone do użycia w gospodarstwach domowych lub instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1 MW, podczas gdy prawidłowa wykładnia wspomnianego przepisu powinna prowadzić do uznania, że paliwa te są przeznaczone do innych celów, jest bezpodstawny i nie zasługuje na uwzględnienie.

Bowiem jak uprzednio zostało wykazane o przeznaczeniu paliwa stałego do użycia w gospodarstwach domowych lub w instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej poniżej 1 MW, decyduje fakt, że jego parametry chemiczne i fizyczne spełniają wymagania jakościowe określone w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, w momencie ich wprowadzenia do obrotu. Bez znaczenia jest cel ich nabycia lub faktycznego użycia np.: dalsza sprzedaż, konfekcjonowanie, przetworzenie, spalanie w instalacjach o nominalnej mocy cieplnej równej lub wyższej 1 MW. W rozpatrywanej sprawie Strona oświadczyła, że wprowadza do obrotu wyłącznie paliwa stałe spełniające wymagania jakościowe określone w rozporządzeniu Ministra Energii z dnia 27 września 2018 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1890), czyli przeznaczone do użycia w gospodarstwach domowych lub w instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej poniżej 1 MW.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdził, że zarzut naruszenia art. 2 ust. 1 pkt 14a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, polegający na błędnej wykładni tego przepisu prowadzącej do uznania, że sprzedaż paliwa stałego na rzecz podmiotu prowadzącego działalność polegającą na sprzedaży paliw stałych stanowi wprowadzenie do obrotu paliw stałych, podczas gdy prawidłowa wykładnia tego przepisu powinna prowadzić do uznania, że tego rodzaju transakcje nie stanowią czynności, o której mowa w art. 2 ust. 1 pkt 14a przywołanej ustawy, jest bezpodstawny i nie zasługuje na uwzględnienie.

Przedsiębiorca zgodnie z ustaleniami protokołu kontroli oferował wyłącznie paliwo stałe spełniające wymagania określone w rozporządzeniu Ministra Energii z dnia 27 września 2018 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1890), czyli z przeznaczeniem, o którym mowa w art. 1 ust. 2. W związku z powyższym sprzedaż lub inna forma zbycia tego paliwa stałego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest wprowadzaniem do obrotu paliw stałych w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 14a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Paliwo, którego parametry chemiczne

i fizyczne spełniają wymagania jakościowe określone w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, są przeznaczone do użycia w gospodarstwach domowych lub w instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej poniżej 1 MW. Żaden przepis ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw nie uzależnia określenia przeznaczenia danego paliwa stałego od rodzaju działalności gospodarczej prowadzonej przez podmiot dokonujący zakupu tego paliwa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdził, że zarzut naruszenia art. 6c ust. 1 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 14a i art. 1 ust. 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw polegającego na błędnej wykładni tych przepisów prowadzącej do uznania, że Strona była zobligowana do wystawiania świadectw jakości w przypadku dostaw paliw stałych na rzecz podmiotów prowadzących działalność polegającą na sprzedaży paliwa stałego, podczas gdy prawidłowa wykładnia wspomnianego przepisu powinna prowadzić do uznania, że w odniesieniu do dostaw paliw stałych na rzecz podmiotów prowadzących działalność polegającą na sprzedaży tych paliw, na Stronie nie ciążył obowiązek wystawienia świadectwa jakości, jest bezpodstawny i nie zasługuje na uwzględnienie.

W rozpatrywanej sprawie ustalenie, że Strona oferuje wyłącznie paliwa stałe spełniające wymogi jakościowe określone w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw nie było kwestionowane. W związku z powyższym na Stronie ciążył obowiązek wystawiania dokumentu zwanego „świadectwem jakości”, o którym mowa w art. 6c ust. 1 ww. ustawy. Ponadto organ odwoławczy wskazuje, że Strona zobowiązana była także do realizacji obowiązku wynikającego z art. 6c ust. 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, czyli do przekazywania każdemu podmiotowi, który nabywał od niej paliwo stałe kopii świadectwa jakości poświadczonej za zgodność z oryginałem.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdził, że zarzut naruszenia art. 6b ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw poprzez jego błędną wykładnię prowadzącą do uznania, że przepis ten znajduje zastosowanie wyłącznie w odniesieniu do dostaw paliw stałych niespełniających norm jakościowych określonych w odpowiednich przepisach, podczas gdy prawidłowa wykładnia wspomnianego przepisu powinna prowadzić do uznania, że znajduje on zastosowanie w odniesieniu do wszystkich dostaw paliw realizowanych na rzecz podmiotów prowadzących działalność polegającą na sprzedaży paliwa stałego (niezależnie od tego, czy dane paliwo spełnia normy jakościowe czy nie), jest bezpodstawny i nie zasługuje na uwzględnienie.

Przepis art. 6b ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, jak zostało wykazane uprzednio, znajduje zastosowanie gdy sprzedawca jednocześnie oferuje paliwa stałe nieprzeznaczone jak i paliwa stałe przeznaczone do użycia w gospodarstwach domowych, bądź instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1 MW. W opisanym powyżej przypadku przepis ten określa w pierwszej kolejności obowiązki nabywcy, zaś na sprzedawcę nakłada obowiązek przechowywania stosownych dokumentów. W rozpatrywanej sprawie przepis ten nie znajdował zastosowania ponieważ Strona wprowadzała do obrotu wyłącznie paliwa stałe spełniające wymagania jakościowe określone

w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdził, że zarzut naruszenia art. 33 w zw. z art. 12 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo Przedsiębiorców (j.t. Dz. U. z 2019 r., poz. 1292) poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, iż zamieszczone na stronie internetowej Ministerstwa Energii wyjaśnienia czy też uzasadnienie do wniesionego – a następnie zmienianego w toku prac legislacyjnych – projektu ustawy, mogą być uznane za objaśnienia prawne, dające organowi podstawę do wiążącej wykładni przepisu prawa, gdy w rzeczywistości objaśnienia takie nie mają żadnej mocy wiążącej.

Organ odwoławczy po ponownym przeprowadzeniu postępowania stwierdził, że powyższy zarzut jest bezpodstawny. Wprawdzie Śląski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w uzasadnieniu decyzji z 12 września 2019 r. wskazał adres internetowy bloku odpowiedzi na pytania na stronie internetowej Ministerstwa Energii, jednak nie jest to odesłanie do wiążących objaśnień prawnych stanowiących podstawę wykładni przepisów, tylko materiał służący zobrazowaniu analizowanego problemu. Organ I instancji przedstawił własną analizę treści przepisów art. 6b i art. 6c ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Jest ona zgodna z treścią wskazanego przez organ I instancji uzasadnienia ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o zmianie ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw oraz ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1654), dostępnego m. in. na stronie internetowej Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, co zostało wskazane w treści uzasadnienia.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdził, że zarzut naruszenia art. 107 § 1 pkt 6 i § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego poprzez niedochowanie obowiązku uzasadnienia faktycznego i prawnego wydanej decyzji – w szczególności brak wskazania jakichkolwiek przesłanek, którymi organ kierował się uznając, że paliwo stałe sprzedawane przez Stronę na rzecz podmiotów prowadzących polegającą na sprzedaży paliw stałych jest paliwem przeznaczonym do celów wskazanych w art. 1 ust. 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, jest bezpodstawny i nie zasługuje na uwzględnienie.

Organ odwoławczy wskazuje, że z treści zaskarżonej decyzji wynika wprost, że ustalenia faktyczne zostały dokonane w trakcie kontroli Przedsiębiorcy przeprowadzonej w należącym do niego składzie opału znajdującym się w Rudzie Śląskiej przy ul. Zabrzeńskiej 17 w dniach od 5 do 10 kwietnia 2019 r. Kontrola została udokumentowana protokołem sporządzonym i podpisanym przez Stronę bez uwag 10 kwietnia 2019 r. (nr akt kontroli KJ.8361.84.2019). Przedsiębiorca prawidłowo pouczony o możliwości zgłoszenia uwag do protokołu, na podstawie art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (j. t. Dz. U. z 2019 r., poz. 1668), nie skorzystał z przysługującego uprawnienia. Zgodnie z art. 76 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, dokumenty urzędowe sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy państwowe w ich zakresie działania stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo stwierdzone. Organ odwoławczy wskazuje, iż w oparciu o powyższy protokół oraz zgromadzony w trakcie kontroli materiał dowodowy zostały poczynione następujące ustalenia faktyczne, że Strona:

- 1) prowadzi sprzedaż paliw stałych deklarowanych jako spełniające wymagania jakościowe, określone w rozporządzeniu Ministra Energii z dnia 27 września

2018 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1890),

- 2) od 5 listopada 2018 r. wystawiała świadectwa jakości dla klientów, którzy deklarowali nabycie paliw na potrzeby własne,
- 3) do 10 kwietnia 2019 r. nie wystawiała świadectw jakości dla klientów, którzy przedłożyli odpis potwierdzeń wydanych przez organy administracji celnej i skarbowej potwierdzającej podjęcie działalności polegającej na sprzedaży paliw stałych, które paliwo stałe nabywają w celu jego dalszej odsprzedaży.

W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji wskazano przepisy prawa ustanawiające obowiązki, które Strona winna była spełniać. W pierwszej kolejności to art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, zgodnie z którym Przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b przywołanej ustawy, wystawia dokument potwierdzający spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2, zwany dalej „świadectwem jakości”. W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji wskazano także art. 6c ust. 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, który stanowi, że kopia świadectwa jakości poświadczona za zgodność z oryginałem przez przedsiębiorcę wprowadzającego do obrotu paliwo stałe jest przekazywana każdemu podmiotowi, który nabywa paliwo stałe.

W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji wskazano także przepis art. 35a pkt 9 lit. a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, który sankcjonuje niewykonanie obowiązku o którym mowa w art. 6c ust. 1 i 2 karą pieniężną. Organ odwoławczy przeprowadzając ponownie postępowanie stwierdził, że w zaskarżonej decyzji dokonano prawidłowej subsumpcji stanu faktycznego, a nałożona kara pieniężna jest słuszna i zgodna z obowiązującym prawem. Organ odwoławczy wyjaśnia, że w zaskarżonej decyzji nie wskazano jakichkolwiek przesłanek dających podstawę do uznania, że paliwo stałe sprzedawane przez Stronę na rzecz podmiotów prowadzących działalność gospodarczą polegającą na sprzedaży paliw stałych jest paliwem przeznaczonym do celów innych niż wskazane w art. 1 ust. 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, ponieważ żaden z przepisów tej ustawy nie uzależnia określenia przeznaczenia paliwa od rodzaju działalności gospodarczej prowadzonej przez nabywcę tego paliwa stałego. Organ odwoławczy po ponownym przeprowadzeniu postępowania stwierdził, że w zaskarżonej decyzji wskazano fakty, uznane za udowodnione oraz dowody, na których oparto rozstrzygnięcie. Ponadto wyjaśniona została podstawa prawna decyzji oraz przytoczono zastosowane przepisy prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdził, że zarzut naruszenia art. 7 zw. z art. 77 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego poprzez niedochowanie obowiązku podjęcia czynności niezbędnych do wyjaśnienia stanu faktycznego w niniejszej sprawie oraz zebrania i rozpatrzenia odpowiedniego materiału dowodowego – zwłaszcza w zakresie ustalenia rzeczywistej wartości paliw stałych wprowadzonych do obrotu przez Stronę, jest bezpodstawny i nie zasługuje na uwzględnienie.

Organ odwoławczy wskazuje, że wyrażona w art. 7 Kodeksu postępowania administracyjnego zasada odnosi się w równym stopniu do zakresu i wnikliwości postępowania wyjaśniającego i dowodowego, jak i do stosowania norm prawa materialnego,

to jest do całokształtu przepisów prawnych służących załatwieniu sprawy. Zgromadzony w rozpatrywanej sprawie materiał dowodowy, pozwalał na pełną i dogłębną analizę sprawy, zgodnie z art. 77 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego. Organ oparł się na ustaleniach kontroli oraz na dowodach zebranych w toku postępowania. Dowodem w sprawie jest protokół kontroli z 10 kwietnia 2019 r. (nr akt kontroli KJ.8361.84.2019) oraz treść odpowiedzi na interpelację poselską nr K8INT 2097. Organ odwoławczy wskazuje, że Przedsiębiorca dysponuje dokumentami i wiedzą dotyczącą cen zakupu i sprzedaży oferowanych partii paliw stałych. Organ I instancji ustalił wartość partii paliw stałych wprowadzanych do obrotu w momencie rozpoczęcia kontroli oraz wartość paliw stałych wprowadzonych do obrotu w roku 2018, czyli poprzedzającym rok kontroli na podstawie oświadczeń Strony, które zostały załączone do akt sprawy. W związku z powyższym zarzut, że organ nie podjął czynności w zakresie ustalenia rzeczywistej wartości paliw stałych wprowadzonych do obrotu przez Stronę jest bezpodstawny.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów podkreśla, że wskazana w art. 35a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw odpowiedzialność ma charakter obiektywny, nie jest uwarunkowana winą przedsiębiorcy, a przewidziana w przytoczonych uprzednio przepisach kara pieniężna jest karą administracyjną wymierzaną w przypadku popełnienia tzw. deliktu administracyjnego. Odpowiedzialność ta ma charakter obiektywny i niejako automatyczny oraz jest niezależna od winy Strony, działań innych osób lub okoliczności popełnienia czynu, co oznacza, że kara pieniężna jest skutkiem zaistnienia stanu niezgodnego z prawem. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wskazuje, że w rozpatrywanej sprawie ten „automatyzm” wynika wprost z treści przepisów art. 6c ust. 1 i 2 oraz art. 35a pkt 9 lit. a, ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Powyższe oznacza, że organ działa w ramach decyzji związanej i rozważając zaistnienie przesłanek odstąpienia od nałożenia kary winien zastosować regułę kolizyjną, ustanowioną w art. 189a § 2 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, zgodnie z którą w przypadku uregulowania w przepisach odrębnych przesłanek wymiaru administracyjnej kary pieniężnej, przepisów Działu IVa Administracyjne kary pieniężne Kodeksu postępowania administracyjnego w tym zakresie nie stosuje się. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie trafnie wskazał w swoim wyroku z dnia 11 lipca 2018 r. wydanym w sprawie o sygn. akt VIII SA/Wa 2015/18, że dyrektywy wymiaru kar administracyjnych przewidziane w Kodeksie postępowania administracyjnego nie znajdują zastosowania w przypadku kar nakładanych decyzjami związanymi, czyli takimi, w stosunku do których ustawodawca nakazuje stosować pewien jednoznaczny mechanizm – sankcji pieniężnej.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów rozpatrując odwołanie Strony przeanalizował zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pod kątem możliwości zastosowania art. 189f § 1 Kpa. Przepis ten wskazuje wprost, jakie podstawowe przesłanki muszą zostać łącznie spełnione, aby organ mógł odstąpić od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestać na pouczeniu. Są to:

- waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub

prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W ocenie organu odwoławczego zamierzonym efektem wprowadzenia obowiązku wystawiania świadectw jakości ma być uporządkowanie rynku i umożliwienie zainteresowanym podmiotom zakupu paliw stałych spełniających wymagania jakościowe dla paliw przeznaczonych do sektora komunalno-bytowego oraz umożliwienie kupującemu uzyskanie rzetelnej i wyczerpującej informacji na temat produktu. Organ słusznie przyjął, że w sytuacji gdy wymagane prawem kopie świadectw jakości paliw stałych nie były wystawiane i wydawane każdemu podmiotowi, który nabywał paliwa stałe, nie można mówić, o spełnieniu się przesłanki znikomej wagi naruszenia.

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wykazała, że na Stronę za to samo zachowanie tj. nie wystawianie i nie przekazanie wymaganych prawem kopii świadectw jakości paliwa stałego nie została uprzednio nałożona przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocną decyzją administracyjną kara pieniężna lub, że została ona prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna. Zatem słuszne jest stwierdzenie, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie zawiera żadnych przesłanek uzasadniających zastosowanie art. 189f § 1 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (j. t. Dz. U. z 2018 r., poz. 2096, z późn. zm.).

Po ponownym przeprowadzeniu postępowania organ odwoławczy stwierdził, że w rozpatrywanej sprawie nie jest możliwe zaistnienie okoliczności o których mowa w art. 189f § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego. Przepis art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw stanowi, że przedsiębiorca wystawia świadectwo jakości w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego. Sformułowanie zawarte w powyższym przepisie powoduje, że niewystawienie świadectwa jakości i nie przekazanie jego potwierdzonej za zgodność z oryginałem kopii w momencie wprowadzenia do obrotu paliwa stałego jest brakiem nieusuwalnym. Bowiem następcze wystawienie świadectwa jakości i przekazanie jego potwierdzonej za zgodność z oryginałem kopii nabywcy nie będzie wykonane w momencie wprowadzenia do obrotu tego paliwa stałego. Stąd również powiadomienie nabywców o stwierdzonym naruszeniu prawa, nie spełni celów dla których miałyby być nałożona kara pieniężna.

Powyższe oznacza, że nie spełniły się przesłanki do odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu, o których mowa w art. 189f § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego.

W świetle powyższego Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie znajduje podstaw dla zastosowania w rozpatrywanej sprawie art. 189f Kodeksu postępowania administracyjnego.

Organ odwoławczy wskazuje, że w materiale dowodowym sprawy nie ma informacji, świadczących o tym, że Strona naruszyła obowiązek przekazywania świadectw jakości dla wprowadzanych do obrotu paliw stałych wskutek działania siły wyższej, zatem nie istnieją przesłanki do odstąpienia od ukarania w myśl art. 189e Kodeksu postępowania administracyjnego.

Organ odwoławczy przeanalizował akta i wyczerpująco zbadał wszystkie istotne okoliczności faktyczne związane ze sprawą oraz przeprowadził dowody służące ustaleniu stanu faktycznego zgodnie z zasadami prawdy obiektywnej, dokonując przy tym wszechstronnej oceny tego materiału dowodowego. Zgodnie z treścią art. 35c ust. 5 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw wysokość kary pieniężnej wymierzanej w przypadkach, o których mowa w art. 35a pkt 9 i 10, wynosi:

- 1) od 10 000 zł do 25 000 zł – w przypadku gdy wartość wprowadzanego do obrotu paliwa stałego nie przekracza kwoty 200 000 zł,
- 2) od 25 001 zł do 100 000 zł – w przypadku gdy wartość wprowadzanego do obrotu paliwa stałego przekracza kwotę 200 000 zł.

Wysokość kary określona została w granicach ustalonych w art. 35c pkt 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, tj. od 25.001,00 zł do 100.000,00 zł w przypadku gdy wartość wprowadzanego do obrotu paliwa stałego przekracza kwotę 200.000,00 zł. Zgodnie z ustaleniami zawartymi w materiale dowodowym, łączna wartość paliw stałych, wprowadzanych do obrotu przez Stronę 5 kwietnia 2019 r., wynosiła [...] zł, a więc przekraczała kwotę 200.000,00 zł. Zgodnie z art. 35d ust. 4 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej, uwzględniono dotychczasową działalność przedsiębiorcy dokonującego naruszenia, wielkość obrotu z tej działalności lub wartość paliw stałych wprowadzonych do obrotu przez tego przedsiębiorcę w roku poprzedzającym rok przeprowadzenia kontroli. Ustalając wysokość kary, uwzględniono informację dotyczącą wartości paliw stałych wprowadzonych do obrotu przez Stronę w roku 2018, poprzedzającym rok kontroli, która wynosiła [...] zł, co wynika z oświadczenia z 29 sierpnia 2019 r. Organ odwoławczy ustalając wysokość kary wziął pod uwagę, że przedsiębiorca nie był wcześniej karany za naruszenie przepisów ustawy. Ponadto organ II instancji uwzględnił, rzetelną współpracę w trakcie wykonywania czynności kontrolnych. Jak również fakt, że Strona od momentu zakończenia kontroli 10 kwietnia 2019 r. wystawia świadectwo jakości i przekazuje jego potwierdzoną za zgodność z oryginałem kopię każdemu nabywcy paliwa stałego przeznaczonego do użycia w gospodarstwach domowych lub w instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej poniżej 1 MW, w tym podmiotom nabywającym paliwa w celu ich dalszej odsprzedaży.

Podsumowując, w ocenie Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, decyzję Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 12 września 2019 r. (sygn. KJ.8361.84.2019/8DEC/19) należało uchylić ponieważ organ ten błędnie zastosował przepis art. 35c ust. 5 pkt 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (j. t. Dz. U. z 2019 r., poz. 660). Jednakże zgromadzony materiał dowodowy umożliwił orzeczenie co do istoty sprawy bez konieczności przeprowadzenia dodatkowego postępowania dowodowego przez organ odwoławczy. W związku z powyższym Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł o nałożeniu na Stronę kary pieniężnej w minimalnej przewidzianej prawem wysokości 25.001 zł, za niewystawianie świadectw jakości dla paliw stałych wprowadzanych do obrotu od dnia 5 listopada 2018 r. do 10 kwietnia 2019 r. i nieprzekazywanie ich potwierdzonych za zgodność z oryginałem kopii w przypadkach gdy nabywcami były podmioty prowadzące działalność gospodarczą polegającą na sprzedaży paliw stałych, co narusza obowiązki wynikające z art. 6c ust. 1 i 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. W chwili kontroli

obowiązek ten, bez wątpienia nie był przez Stronę realizowany. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów po ponownym przeprowadzeniu postępowania stwierdził, że zarzuty podniesione przez Stronę w odwołaniu są bezpodstawne i nie zasługują na uwzględnienie.

W związku z powyższym, wymierzoną karę pieniężną należy wpłacić na rachunek Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Katowicach nr NBP O/O Katowice: 92 1010 1212 0051 1922 3100 0000 w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stała się ostateczna.

Zważywszy na przedstawione okoliczności należało postanowić, jak w sentencji. Decyzja niniejsza jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowo – administracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienia adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.
4. W zakresie nieuregulowanym w ustawie do kar pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy Działu IVa ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r., poz. 2096, z późn. zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017 r., poz. 1369 z późn. zm.); § 2 ust. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221, poz. 2193 z późn. zm.).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Anna Janiszewska
Dyrektor
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

1/ [...].

2/ [...].

3/ aa.